

Arrest

nr. 256 542 van 15 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Rue des Augustins 41
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 31 maart 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN *loco* advocaat J. DIENI en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen België binnengekomen op 20 november 2019, en hebben een verzoek om internationale bescherming ingediend op 29 november 2019.

1.2. Nadat vragenlijsten werden ingevuld en ondertekend, werden de dossiers van verzoekers door de Dienst Vreemdelingenzaken op 19 februari 2020 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden verzoekers gehoord op 11 januari 2021 (verzoekster en eerste verzoeker) en 13 januari 2021 (tweede verzoeker).

1.3. Op 25 februari 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 26 februari 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing genomen ten opzichte van verzoekster, mevrouw J.C.V.H., luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en bent geboren te San Carlos de Guaroa (dep. Meta). Qua scholing hebt u uw middelbare school afgemaakt en een opleiding sociaal werk gevolgd. U was steeds werkzaam als lerares bij het ICBF, een overheidsprogramma ter ondersteuning van kwetsbare kinderen en zwangere vrouwen. Verder verkeert u in een relatie met E. A. S. G. (CG xxx; OV xxx), tevens gemeenteraadslid in San Carlos de Guaroa voor de centropartij Cambio Radical. Samen hebben jullie één dochter, L. M. S. J. (°2005). Uw partner heeft tevens een zoon uit een vorige relatie, E. A. S. A. (°1998; xxx; OV xxx).

U groeide op in San Martin de los Llanos (dep. Meta), een gemeente niet zo ver van uw geboorteplaats. Daar woonde u samen met uw vader, grootmoeder en oom L. en diens kinderen op jullie familielandgoed. Op 27 december 2002, toen u nog een tiener was, werd uw gezin benaderd door een paramilitaire groepering die hun toenmalig territorium wilde uitbreiden. Hoewel het toen bij woorden bleef, werden jullie allen verjaagd van jullie gronden, en dienden jullie zich te hervestigen in San Carlos de Guaroa. Ongeveer twee jaar later, in 2005, keerde uw oom L. terug naar de landerijen maar dit bleek uiteindelijk tevergeefs, want in 2007 werd hij opnieuw weggejaagd door de paramilitairen. In 2014 begon hij een procedure om de desbetreffende gronden en de bijhorende eigendomsakte terug te verwerven, ditmaal deed hij dat samen met uw vader. Hiertoe legden zij dat zelfde jaar beiden verklaringen af bij een gemeentelijke dienst; u en uw zus deden dat ook in 2015. Het proces sleepte zeer lang aan. Pas eind juli 2019 werden jullie allen opgeroepen voor een hoorzitting in Villavicencio (dep. Meta) die deel uitmaakte van de procedure, waar jullie de rechter alles vertelden wat jullie wisten omtrent de gronden. Een definitieve beslissing kregen jullie toen echter nog niet.

In 2018 wilde u samen met uw gezinsleden een toeristische reis ondernemen naar de Verenigde Staten. Echter, doordat jullie visumaanvraag geweigerd werd bij de Amerikaanse ambassade in Bogotá, dienden deze reisplannen te worden gestaakt.

Op 14 augustus 2019, twintig dagen na de hoorzitting, ontving uw vader een telefoonoproep met dreigementen.

Op 15 augustus 2019, ontving u zelf ook een onbekend dreigetelefoontje. De andere persoon was een man die zei “dat hij wist waar jullie woonden, waar u, uw man en uw stiefzoon werkten en waar uw dochter naar school ging” en “dat een van jullie het ging bekopen met de dood omdat uw vader een verklaring had afgelegd voor zijn grond”. Nog voor u iets kon zeggen, hing uw correspondent op. Wel kon u het telefoongesprek opnemen via een speciale app op uw gsm die u gebruikt voor uw werk. Onmiddellijk na de dreigoproep ontving u een tekstbericht van een onbekend nummer, waarin nog eens stond “dat iemand het zou bekopen”.

's Anderendaags begaf u zich naar het parket (Fiscalia) om aangifte te doen van de bedreigingen. Daar gaven zij u enerzijds aanbevelingen mee om jullie in veiligheid te stellen (zo liet u bijv. achteraf uw dochter niet meer naar school gaan); anderzijds verzekerde het parket dat zij een attest gingen overmaken aan de politie zodoende bewaking voor jullie te organiseren. Van dat laatste is echter nooit iets in huis gekomen. Wanneer u na 7 à 10 dagen nog steeds niets hoorde van de politie, kaartte u dit aan bij de advocaat van u oom, die u op zijn beurt aanraade om de UNP (Unidad Nacional de Proteccion) te raadplegen en zo toch beschermingsmaatregelen te bekomen. Hiertoe riep u de hulp in van een gemeentebeambte, die voor u de invulformulieren van de UNP vervulde en vervolgens op zijn beurt aan de UNP overmaakte. Uw vader vroeg eveneens bescherming aan bij de UNP. Hoewel hij een positief antwoord van hen ontving en er hem bij wijze van maatregel een telefoon bezorgd werd, hoorde u zelf niets meer van eerder vernoemde instantie. U vindt trouwens dat het geven van een telefoon niet volstaat qua bescherming. Door dit alles besloot u dat het beter was om Colombia te verlaten en met het hele gezin naar België te vluchten, waar uw schoonzus A. M. G. (OV xxx) woonachtig is. U diende uw ontslag in op uw werk en vervulde uw opzegperiode, die tot 30 september 2019 in beslag nam. Uw dochters gingen reeds niet meer naar school en ook uw man en uw stiefzoon gingen niet meer werken. Met behulp van uw ontslagpremie, de verkoop van uw wagen en

twee motorfietsen en tot slot wat financiële bijstand van uw schoonzus, konden jullie de vliegtickets naar België bekostigen. Vervolgens trokken jullie allen op 29 oktober 2019 naar het huis van uw schoonouders in Roldanillo (dep. Valle de Cauca).

De reis naar België was oorspronkelijk gepland op 18 november 2019, maar door een technisch defect van het vliegtuig, werd jullie vlucht met één dag uitgesteld. Op 19 november 2019 vloog u dan samen met uw partner, stiefzoon en dochter van Cali via Madrid naar Brussel, waar jullie op 20 november 2019 arriveerden. Zes dagen later, op 26 november 2019, wendden jullie zich tot de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en dienden jullie er allen een verzoek om internationale bescherming in.

In het geval van een terugkeer naar Colombia vreest u te worden gedood door de paramilitairen. Voor wat betreft uw partner, uw stiefzoon en uw minderjarige dochter vreest u hetzelfde.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming diende u de volgende documenten in: uw internationaal paspoort en dat van uw dochter, partner en stiefzoon (originelen gezien), een aangifte bij het parket d.d. 16/08/2019 met bijhorend beschermingsbevel (kopieën), schermopnames van twee dreigberichten (kopieën), een e-mail van de UNP d.d. 29/08/2019 (kopie), invulformulieren van de UNP d.d. 08/10/2019 (kopieën), invulformulieren voor het Slachtoffereenheid (Unidad para las Victimas) d.d. 09/06/2015 (kopieën), een uittreksel uit het register van de Slachtoffereenheid (kopie), twee resoluties van de Slachtoffereenheid d.d. 05/02/2015 en 14/11/2015 (kopieën), een notariële akte van samenleven (kopie), een e-mail van uw gemeente aan de UNP d.d. 08/10/2019 (kopie), een folder over beschermingsmaatregelen van de UNP (kopie) en, tot slot, een CD-rom met een geluidsopname van een dreigtelefoontje.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er wordt na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen noch een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet, aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaart dat u Colombia ontvluchtte ten gevolge van twee bedreigingen, de ene via een telefoonoproep en de andere via een tekstbericht (CGVS, p.10). In eerste instantie stelt het CGVS vast dat u en uw gezin na deze gebeurtenissen nog zeer lang in het land bleven. Hoewel u op 15 augustus 2019 deze vermeende dreigementen ontving, reisden jullie pas op 19 november 2019 naar België, hetgeen toch wel merkwaardig oogt, vermits jullie kort na de bedreigingen reeds de intentie hadden om Colombia te verlaten (volgens u was dat 10 dagen later, volgens uw partner hadden jullie dat zelfs "binnen de week" al beslist; CGVS, p.11, CGVS S. G. E. A., p.12). Uit jullie administratief dossier blijkt, meer nog, dat zowel u, uw partner als uw (stief)kinderen op het moment van de zogenaamde bedreigingen allen reeds over een internationaal paspoort beschikten en bijgevolg een eerstdaagse vlucht naar het buitenland hadden kunnen nemen. Dat u van deze mogelijkheid niet onmiddellijk gebruik maakte, maar wel meer dan drie maanden in Colombia bleef talmen, doet bedenkingen rijzen omtrent de ernst en geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees. Tijdens het persoonlijk onderhoud argumenteerde u hieromtrent dat u in die periode de reis diende te organiseren en, meer bepaald, uw auto en motorfietsen verkocht en uw opzegperiode op het werk nog moest uitdoen (CGVS, p.11). Ook uw partner wees erop dat jullie niet de middelen hadden om meteen uit Colombia te vertrekken en tijd nodig hadden om geld bijeen te rapen (CGVS S. G. E. A., p.19), hetgeen echter allemaal maar weinig kan overtuigen. Zowel u, uw partner als uw stiefzoon beschikten over een vast inkomen en bovendien was uw schoonzus in België bereid om jullie geld te lenen voor de reis (CGVS, p.4; CGVS S. G. E. A., p.5, 11; CGVS S. A. E. A., pp.4-5). Daarenboven verklaarde uw stiefzoon dat jullie over spaargeld beschikten, waarmee jullie in 2018 op vakantie zouden gaan naar de VS (CGVS S. A. E. A., p.8). Dat

deze spaarpot toevallig opgebruikt was op het moment van jullie vluchtbeslissing, zoals Eider beweert, lijkt dan ook heel erg bij de haren getrokken (CGVS S. A. E. A., p.9).

Hierbij kan nog worden opgemerkt dat de voorheen vernoemde bedreigingen kennelijk weinig impact hadden op uw dagdagelijkse leven. Hoewel u verklaart dat uw gezin in Colombia een heel groot gevaar loopt, bleef uw partner na de bedreigingen nog naar de gemeenteraad gaan tot eind augustus 2019; zelf bleef u ook gewoon verder aan het werk tot en met 30 september 2019 (CGVS, p. 3, 5, 11). Dat u enerzijds stelt niet terug te kunnen keren naar Colombia omdat u vreest voor het leven van heel uw gezin (CGVS, p.25), maar tegelijkertijd na het ervaren van doodsb bedreigingen nog anderhalve maand verder blijft werken en zich aldus in het openbaar blijft begeven, kan niet worden gevolgd en doet hoe dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Uw stiefzoon E. verklaarde dan weer dat hij op 15 augustus 2019, oftewel de dag van het vermeende dreigetelefoontje, direct ontslag nam bij zijn werkgever (een constructiebedrijf), waarna hij steeds zou zijn thuisgebleven en de deur en de gordijnen van het huis gesloten hield (CGVS S. A. E. A., p.5, 14). Hij specificeerde zelfs dat hij getraumatiseerd was, in shock verkeerde en daardoor zijn bed niet uit durfde (CGVS S. A. E. A., p.15). Een blik op zijn publiek zichtbare Instagramprofiel wees echter heel wat anders uit: daar publiceerde hij talrijke kiekjes van zichzelf tijdens zijn werkzaamheden in een graafmachine en al motocrossend met zijn vrienden. Deze foto's dateren allemaal van na de vermeende dreigementen en bij één daarvan staat zelfs expliciet de locatie "San Carlos de Guaroa" (zie blauwe map administratief dossier). E.'s uitleg hiervoor, namelijk dat deze afbeeldingen van vroeger waren en hij deze uploadde "om iets te doen te hebben", komt dan ook gekunsteld over en kan eigenlijk niet ernstig worden genomen (CGVS, pp.15-16). En zelfs al zou het CGVS meegaan in die redenering, quod non, dan nog is het onbegrijpelijk dat hij zijn locatie open en bloot zou prijsgeven, zo jullie gezin zich al werkelijk uit angst diende te verstoppen. Dergelijke vaststellingen brengen serieuze twijfels aan de oppervlakte omtrent de waarachtigheid van jullie asielverklaringen.

Wat dan de bedreigingen zelf betreft, zijn er eveneens verschillende elementen die de geloofwaardigheid ervan ondergraven. Zo brengt u naar voren dat u op 15 augustus 2019 opgebeld en ge-sms't werd door paramilitairen, dit omwille van een hoorzitting die 20 dagen eerder had plaatsgevonden (CGVS, pp.9-10). Dient echter te worden vastgesteld dat u van deze zitting geen enkel documentair bewijsstuk indiende. Nochtans is het niet onredelijk te verwachten dat u hiervan enige bewijsstukken zou moeten kunnen voorleggen (bijv. een oproepingsbrief, een vonnis of een ander gerechtelijk document) en hoewel er u op het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk werd gevraagd om deze alsnog over te maken en u daarvoor voldoende tijd gekregen heeft, heeft het CGVS geen enkel document meer mogen ontvangen (CGVS, p.17, 20). Dit komt vreemd over, gezien u dan wel documentatie kunt voorleggen van uw verklaringen bij de Slachtoffereenheid in 2015. Uw verklaring als zou het moeilijk zijn om daar aan te geraken omdat u weinig contact heeft met uw oom en uw vader in Colombia kan dit niet vergoelijken, gezien u herhaaldelijk verwees naar uw advocaat in Colombia en u aldus met vrij veel gemak uw gerechtelijk dossier zou moeten kunnen opvragen bij deze persoon (CGVS, p.9, 11, 16). Gevraagd naar de naam van uw raadsman, bleek u die dan weer niet uit het hoofd te kennen (CGVS, p.16). Omwille van het voorgaande kan het CGVS niet zomaar weerhouden dat er in 2019 daadwerkelijk een hoorzitting plaatsvond omtrent de teruggave van uw familiegronden.

Afgezien daarvan is het bedenkelijk dat de paramilitairen u pas in augustus 2019 zouden beginnen viseren en dit opdat u zich zou terugtrekken uit de procedure om de familiegronden terug te krijgen (CGVS, p.9). Uit uw verklaringen blijkt immers dat u daartoe reeds in juni 2015 een verklaring had afgelegd bij de Slachtoffereenheid en dat dat het startschot was om tot de uiteindelijke landrestitutie te geraken (CGVS, p.9, 14). Indien deze paramilitaire groep er effectief op gebrand is dat u deze procedure zou staken, dan zouden zij naar alle logica direct actie ondernomen hebben en geen vier jaar wachten alvorens u een eerste maal te benaderen. In dezelfde trant is het weinig aannemelijk dat zij na de hoorzitting in 2019 – zo deze al werkelijk heeft plaatsgevonden (zie supra) – u pas na 20 dagen zouden aanspreken, en dit eenvoudigweg via één dreigetelefoontje en één sms. U lijkt namelijk te suggereren dat het de paramilitairen van de gaitanistas zijn die hun pijlen op u gericht hebben (CGVS, p.18); een geduchte, gewapende groepering die ver in het verleden teruggaat en over een groot deel van Colombia actief is (zie COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, pp.21-22, beschikbaar via https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf). Had een groep van dergelijk kaliber u echt in het vizier, dan gingen zij hoogstwaarschijnlijk veel sneller en veel daadkrachtiger opgetreden hebben.

Hierbij kan worden toegevoegd dat geen enkele melding meer maakt van verdere confrontaties of hinder na de vermeende dreigementen op 15 augustus 2019 (CGVS, p.9-11). Ook verklaarde u dat de

procedure voor de teruggave van het land momenteel nog steeds lopende is (CGVS, p.15). Daaruit volgt dat u de eisen van de paramilitairen om deze stop te zetten dus eigenlijk nooit ingewilligd heeft, een gegeven waarmee zij allicht geen genoegen mee genomen zouden hebben. Dat deze groepering dan toch u en uw gezin ongemoeid liet tijdens de drie maanden dat jullie nog in Colombia verbleven, doet opnieuw de wenkbrauwen fronsen.

Bovendien doet het bijzonder vreemd aan dat uw vader thans nog steeds in Colombia vertoeft, en dat terwijl u en uw gezin het land verlaten hebben. U lijkt immers te suggereren dat ook hij klappen van de zweep kreeg: hij zou eveneens een dreigtelefoontje ontvangen hebben 20 dagen na de vermeende hoorzitting in 2019 (CGVS, p.9). Uw partner verklaarde zelfs hieromtrent dat alle dingen die jullie zijn overkomen, hem ook zouden zijn overkomen (CGVS S. G. E. A., p.8). Dat het ondanks dit alles schijnbaar niet nodig was uw vader mee te nemen wanneer jullie naar België vluchtten, maar u dan wel uw meerderjarige stiefzoon liet meereizen – die overigens geen enkele link heeft met het teruggaveproces van uw familiegronden – kadert niet in een logisch geheel.

Uw geloofwaardigheid wordt voorts ondermijnd door uw verklaringen over uw aangiftes bij het openbaar ministerie en de UNP (Unidad Nacional de Proteccion) in Colombia. Wat die eerste instantie betreft, verklaart u dat het openbaar ministerie u bij het neerleggen van uw klacht wist te zeggen dat zij een attest zouden doorsturen naar de politie, zodat zij regelmatig patrouilles rond uw huis konden doen en aanbellen aan uw deur om te vragen hoe het met u gaat (CGVS, p.10). Uiteindelijk kwam ervan deze belofte niets in huis, zo verklaart u (CGVS, p.10). Uw partner, die meeging wanneer u klacht neerlegde, schetst de situatie echter beduidend anders (CGVS S. G. E. A., p.11). Volgens hem vertelde men bij het openbaar ministerie dat zij jullie geen bescherming konden bieden en dat jullie daar maar zelf voor moesten instaan (CGVS S. G. E. A., p.11). Bovendien verklaart uw partner dat jullie enkele dagen na die aangifte naar het huis van uw schoonouders in Roldanillo vertrokken (CGVS S. G. E. A., p.11). U, daarentegen, verklaarde dat jullie pas op 29 oktober 2019 naar Roldanillo trokken, veel later dus (CGVS, p.22). De vaststelling dat u en uw partner compleet tegenstrijdige verklaringen afleggen hieromtrent, holt jullie geloofwaardigheid verder uit. Immers, indien jullie werkelijk jullie land van herkomst dienden te ontvluchten omwille van de afwezigheid van bescherming aldaar, zouden jullie elkaar niet tegenspreken over zulke essentiële zaken.

Een gelijkaardige opmerking kan worden gemaakt over uw toevlucht tot de UNP. Hoewel u zelf beweert dat u hen tweemaal geraadpleegd hebt – een eerste keer via e-mail en vervolgens via invulformulieren – blijken uw partner en stiefzoon geen enkel benul te hebben van andere nationale beschermingsinstanties buiten het openbaar ministerie (CGVS, p.10; CGVS S. G. E. A., p.18; CGVS S. A. E. A., p.15). Dat u hen hiervan volledig in het ongewisse zou hebben gelaten, houdt geen enkele steek. Daarenboven is de timing van uw aangifte bij de UNP toch wel opmerkelijk. Zo geeft u aan dat u ongeveer een week na het vermeende dreigtelefoontje op 15 augustus 2019 de raad meekreeg van uw advocaat om deze instantie te raadplegen (CGVS, p.10). Op 29 augustus 2019 ontving uw advocaat dan een e-mail van de UNP waarop stond welke invulformulieren en gegevens zij nodig hadden, zodoende over te kunnen gaan tot een risicoanalyse (CGVS, p.10, 11; zie ook groene map administratief dossier). Toch maakte u pas meer dan een maand later, op 8 oktober 2019, deze documentatie over, zo blijkt uit de invulformulieren (zie groene map administratief dossier). Gevraagd waarom u hiermee zo lang wachtte, argumenteerde u dat uw advocaat de info van de UNP eerst naar uw oom had doorgestuurd en dan pas naar u, en dat u nog hulp moest zoeken bij de gemeente om de UNP-formulieren in te vullen, hetgeen allemaal maar weinig kan overtuigen (CGVS, p.21). Indien u werkelijk bedreigd werd en daardoor dringend bescherming nodig had, ging u allicht nauw in contact staan met uw oom en uw advocaat, en had u ongetwijfeld sneller gehandeld. Overigens kan nog worden toegevoegd dat u geen enkele reactie, antwoordformulier of dergelijke vanwege de UNP ingediend hebt. Nochtans blijkt uit de aan het dossier toegevoegde informatie dat zij verzoekers doorgaans van een degelijke motivering voorzien in het geval van een beschermingsweigering (zie blauwe map administratief dossier). Dat u hun antwoord niet meer zo goed zou kunnen herinneren, alsook de vaststelling dat u hen nooit meer gecontacteerd hebt na uw aanvraag (CGVS, pp.21-22), doet uw geloofwaardigheid opnieuw geen goed.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen kan er geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde bedreigingen in 2019.

Het CGVS wenst aan te stippen dat het an sich niet betwist dat uw familie in 2002 gronden verloor in San Martin de los Llanos. Er kan echter niet worden besloten dat er omwille hiervan een actuele vrees bestaat in uw hoofd of in het geval van uw gezinsleden. Immers, na het verliezen van die terreinen in

2002 verhuisde uw familie met u naar San Carlos de Guaroa, een plaatsje dat slechts op 10 minuten van San Martin gelegen is, waar u uw hele leven bent blijven wonen zonder noemenswaardige problemen, dit afgezien van de telefonische dreigementen die niet geloofwaardig worden geacht (CGVS, p.3; CGVS S. G. E. A., p.14). Daarenboven verblijft uw vader nog steeds in Colombia (zie supra) en ook uw oom L. woont nog steeds in het land. Afgaand op uw verklaringen hebben ook zij geen vermeldenswaardige problemen meer gekend, uw zus en uw nichten – de dochters van bovenstaande oom – evenmin (CGVS, p.20, 23). Nochtans staan al hun namen ook vermeld op de e-mail vanwege de UNP die u indiende en er aldus vanuit gegaan kan worden dat ook zij betrokken zijn bij het verlies van de familiegronden in 2002 (CGVS, p.20; zie groene map administratief dossier).

In de marge kan ook nog worden opgemerkt dat ook het politieke mandaat van uw partner E. als gemeenteraadslid in se geen aanleiding vormt tot de toekenning van internationale bescherming. Hij roept immers geen enkele vrees in louter omwille van zijn voormalige politieke functie en bovendien verklaarde hij ten overstaan van de DVZ dat dit geen risico inhoudt in het geval van een terugkeer naar Colombia (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.3).

De som van bovenstaande vaststellingen laat niet toe u de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen, noch deze van subsidiair beschermde in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet ombuigen. Uw internationaal paspoort, alsook deze van uw gezinsleden, bieden zicht op jullie nationaliteit, identiteit en reisweg, zaken die momenteel niet ter discussie staan. Ook het gegeven dat u en uw partner Eider in een relatie verkeren, hetgeen u lijkt te staven met een notariële akte, wordt in onderhavige beslissing niet betwist. Aan de twee schermopnames van de dreigberichten kan voorts geen wezenlijke bewijswaarde worden toegekend, gelet op de manipuleerbaarheid van dergelijke berichten en op het feit dat eenieder in de mogelijkheid verkeert om een dergelijke tekst te fabriceren, zodat de herkomst ervan niet kan worden nagegaan. Voor wat betreft de geluidsopname van het dreigtelefoontje, wordt vastgesteld dat de inhoud van de CD-rom onleesbaar is. Los daarvan dient opnieuw gewezen te worden op de manipuleerbaarheid van dergelijke fragmenten, waardoor het op zich geen begin van bewijs vormt. Verder zijn uw aangifte bij het parket en het beschermingsbevel geenszins in staat om de door u ingeroepen bedreigingen aannemelijk te maken, daar eenieder eender welke verklaring kan afleggen. Om enige bewijskracht aan een document te ontlenen, dient het bovendien te worden ondersteund door geloofwaardige en plausibele verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Hetzelfde kan worden gezegd over de UNP-invulformulieren met uw schriftelijke verklaring. De e-mail van uw gemeente aan de UNP wijst louter op het feit dat een gemeentebeambte die formulieren aan hen overmaakte. De e-mail van de UNP toont verder enkel aan welke de benodigdheden zijn in het geval van een applicatie en de folder is een informatieve tekst met algemene veiligheidsaanbevelingen, zonder meer. Een concrete risicoanalyse of antwoord van de UNP in het geval van uw situatie diende u echter niet in, zoals eerder reeds vermeld werd. Tot slot kan worden vermeld dat de documenten van de Slachtoffereenheid (i.e. de invulformulieren, het uittreksel en de twee resoluties) er enkel op wijzen dat u in 2015 de procedure gestart bent om bij hen als slachtoffer geregistreerd te staan, dat u daar een getuigenis hebt geleverd en dat u uiteindelijk per resolutie bij hen opgenomen werd. Deze documenten berusten bovendien op uw eigen verklaringen die u daar uit de doeken deed; hierbij kan opnieuw worden onderlijnd dat eenieder eender welke verklaring kan afleggen. Zij vormen echter geen enkel begin van bewijs voor de door u aangehaalde bedreigingen in 2019.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het

aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadagroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenschappelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing genomen ten opzichte van eerste verzoeker, de heer S.A.E.A., partner van verzoekster, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en bent geboren te Roldanillo (dep. Valle del Cauca). U ging naar school tot u 15 jaar oud was. U was steeds werkzaam als bestuurder van graafmachines.

De door u naar voren geschoven asielmotieven zijn identiek aan deze van uw partner V. H. J. C. (CG xxx; OV xxx):

“overname beslissing inzake verzoekster”

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gezien de door u naar voren geschoven asielmotieven identiek zijn aan die van uw partner, wordt aan u identiek dezelfde beslissing betekend, die u hieronder kunt lezen:

“overname beslissing inzake verzoekster”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing genomen ten opzichte van tweede verzoeker, de heer S. A. E. A., stiefzoon van verzoekster, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en bent geboren te San Carlos de Guaroa (dep. Meta). Qua scholing hebt u uw middelbaar onderwijs afgerond, waarna u een opleiding volgde om met zware machines te leren werken. Daarna begon u te werken bij een graafbedrijf genaamd Trans San Cagua. U had in Colombia een relatie, maar die bevindt zich nu in een kritische fase vanwege de afstand.

De door u naar voren geschoven asielmotieven zijn identiek aan deze van uw stiefmoeder V. H. J. C. (CG xxx; OV xxx):

“overname beslissing inzake verzoekster”

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gezien de door u naar voren geschoven asielmotieven identiek zijn aan die van uw stiefmoeder, wordt aan u identiek dezelfde beslissing betekend, die u hieronder kunt lezen:

“overname beslissing inzake verzoekster”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1, A en 1, D van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 Juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het EVRM en zij stellen dat er sprake is van machtsoverschrijding. Verder in het middel voeren verzoekers nog de schending aan van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, van artikel 27 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking en rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en dat er sprake is van een beoordelingsfout.

In een eerste onderdeel van het middel betwisten verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen. Zij zetten dit als volgt uiteen:

“In de rechtvaardiging die de CGVS geeft over de bestreden beslissingen, rechtvaardig ik dat de familie S. er lang over deed om hun land te verlaten na de bedreigingen, maar ze verklaren hun angst en de omstandigheden die hen ertoe hebben gebracht het land niet te kunnen verlaten onmiddellijk omdat zij niet genoeg geld hadden om de reis te betalen, moesten ze hun spullen verkopen (met behulp van haar ontslagpremie, de verkoop van haar wagen en twee motorfietsen) want hoewel ze de steun hadden van de schoonzus van de eerste verzoekende partij, was het niet genoeg om te kunnen reizen terwijl de verkoop van hun spullen werd uitgevoerd, voerde de eerste verzoekende partij een aantal acties uit die

ze hen enige mogelijkheid zullen geven om enige bescherming te krijgen, maar de eerste verzoekende partij heeft geen gunstig antwoord gekregen, daarom heeft ze bij haar bewijs van de acties die zij kan ondernemen, maar die allemaal zijn mislukt.

Met betrekking tot het feit dat de eerste verzoekende partij nog werkte gedurende een maand wenst de eerste verzoekende partij te benadrukken dat ze haar dochter uit angst van school terugtrekt, haar stiefzoon ontslag heeft genomen. Daarom iemand moest in de basisbehoeften van het gezin voorzien aangezien de eerste verzoekende partij haar contract tot 30 september 2019 moest nakomen om ook hiervoor haar schikking te ontvangen. Ze bleef werken en ze waarschuwde haar werkgevers over de situatie die zij doormaakte en ook haar angst tegen haar leven.

De tweede verzoekende partij ontving op dat moment geen inkomen voor zijn positie als raadslid omdat dit inkomen alleen wordt betaald tijdens het bijwonen van de zittingsmaanden en alleen maar dat zijn ze de maanden februari 2019, mei 2019, augustus 2019 en november 2019. De verzoekende partijen hadden niet genoeg geld om te reizen met vier, ze hadden weinig geld, hun salaris was iets meer dan het minimum. Daarmee is het alleen voldoende om de uitgaven van het gezin te dekken en iets heel kleins dat kon worden bespaard toen ze nog waren in hun land. Toen ze in 2018 de reis naar de Verenigde Staten gingen maken maar het visum werd geweigerd omdat ze met deze besparingen besloten om de mobiele auto te kopen en daar was hun geld, dus voor 2019 hadden ze dat geld niet meer en moesten ze verkopen de auto.

Wat betreft de publicaties die A. A. (de derde verzoekende partij) maakte op zijn Instagram-account en waarin hij thuis bleef bij zijn zus L. S., deed de derde verzoekende partij dat in een moment van wanhoop en opsluiting zonder te kunnen vertrekken uit angst voor zijn leven en gebruikte zijn sociale netwerken als een middel tot vermaak.

Met betrekking tot het feit dat het CGVS beweert dat we destijds geen enkel document van de dagvaarding aan de terechtzitting hebben voorgelegd, terwijl in Colombia de advocaat van de oom van de eerste verzoekende partij hen dit document niet stuurde en nu, terwijl ze in België is, heeft de eerste verzoekende partij verloren communicatie met haar oom en zij heeft geen communicatie met haar advocaat. Dus het was niet mogelijk om enig document te hebben over de dagvaarding voor de hoorzitting, de documenten die de eerste verzoekende partij meegebracht heeft vanaf 2015 van de slachtofferverklaring haar documenten die zij heeft bij ze sinds de aangifte is gedaan omdat zij recht hebben op een kopie en de kennisgeving van de beslissing van de staat wordt naar de residentie gestuurd, evenals de klacht bij het parket en andere documenten geef een kopie op de dag dat men een klacht of verzoekschrift indient.

De eerste verzoekende partij beweert dat zij maak ook duidelijk dat na de klacht die is ingediend bij de aanklager, de eerste aanbeveling is dat ze telefoonnummers wijzigen en indien mogelijk het nummer alleen geven aan de naaste mensen of familieleden met het meeste contact, dus hebben ze allemaal besloten om de telefoonnummers te wijzigen.

Om geldelijke redenen kon de vader van de eerste verzoekende partij niet met hen mee naar België gaan, en nam een zeer moeilijke beslissing om te vluchten en zich te verstoppen van de ene plaats naar de andere, zoals de eerste verzoekende in haar verklaring zei, de moeilijke situatie die ze allemaal doormaken als ze zien haar vader in die situatie maar met de hoop dat hij snel bij hen zal zijn, haar stiefzoon (de derde verzoekende partij) is met hen meegekomen omdat de derde verzoekende partij als een biologische zoon is, heeft de eerste verzoekende partij hem opgevoed sinds de derde verzoekende partij 4 jaar oud was en tot op de dag van heden woont de derde verzoekende partij bij hen, veel mensen geloof dat de derde verzoekende partij de eigen zoon van de eerste verzoekende partij is.

De emotionele stabiliteit van het gezin wordt opnieuw beïnvloed door de angst om naar hun land terug te keren, ze maken allemaal een zeer moeilijke situatie door met angst en wanhoop om niet naar hun land terug te willen keren uit angst om gedood te worden.”

In een tweede onderdeel voeren verzoekers aan dat zij een vrees voor vervolging hebben wegens behorend tot een sociale groep, meer bepaald is verzoekster het slachtoffer van vervolging zoals uiteengezet in artikel 48/3, § , tweede lid, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers menen dat deze vrees niet onderzocht wordt.

In een derde onderdeel van het enig middel gaan verzoekers in op de bewijswaarde van de documenten. Zij wijzen erop dat niets in hun verklaringen het mogelijk maakt om hun relaas in twijfel te trekken en dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het profiel van verzoekster, een “jonge vrouw die werd onderzocht door een criminele band”. Er werd niet onderzocht welke risico's verzoekers lopen in het departement Meta, er is geen specifieke COI terug te vinden in het administratief dossier. Verzoekers menen dat het CGVS is tekortgeschoten in zijn onderzoeksplicht vervat in artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 en ook in zijn samenwerkingsplicht. Het feit dat het relaas van verzoekers niet geloofwaardig wordt geacht,

ontslaat het CGVS er niet van te onderzoeken of verzoekers zich in een ernstige situatie van persoonlijke onveiligheid bevinden bij een terugkeer naar Colombia. De documenten die verzoekers hebben voorgelegd, worden afgewezen omwille van een aantal punten die geen invloed hebben op de waarde van de documenten. Verzoekers verwijzen naar de nota van Nansen: in de huidige praktijk is de beoordeling van de geloofwaardigheid van een asielaanvraag vaak doorslaggevend voor de erkenning van de vluchtelingenstatus, er bestaat echter geen regel van internationaal of Europees recht dat een gebrek aan geloofwaardigheid zou moeten leiden tot de afwijzing van het verzoek om internationale bescherming. Het enig gevolg dat kan worden getrokken uit de beoordeling van de geloofwaardigheid is de toepassing van het beginsel van het voordeel van de twijfel zoals voorzien in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers benadrukken dat het gebrek aan geloofwaardigheid niet noodzakelijk de uitkomst van de asielaanvraag moet bepalen en dat de documenten altijd moeten worden geanalyseerd voordat wordt geconcludeerd dat er een gebrek aan geloofwaardigheid is. Verzoekers menen dat er sprake is van een beoordelingsfout.

In een vierde onderdeel zetten verzoekers uiteen dat het voordeel van de twijfel moet worden toegepast.

In een vijfde onderdeel betwisten verzoekers de motieven inzake de subsidiaire bescherming. Ze stellen dat de verwerende partij zich beperkt tot een verwijzing naar bronnen tot juli 2019 met een update in juli 2020. De verwerende partij moet echter rekening houden met de situatie in het land van herkomst op het moment van het nemen van haar beslissing en is gebonden aan een samenwerkingsplicht. Verzoekers wijzen erop dat januari 2021 het gewelddadigste jaarbegin was in Colombia sinds het afsluiten van de vredesakkoorden, zij verwijzen in dit verband naar het internetartikel "*Colombia begins 2021 with alarming records of violence*" van Wola.org van 4 februari 2021. Het laatste jaar is de macht van de paramilitaire groeperingen toegenomen en hebben ze voordeel getrokken uit de instabiliteit van de COVID-crisis, ze verwijzen hiervoor naar een internetartikel van M. Smith "*Colombia's security crisis deals another blow to its oil industry*" van 22 september 2020. Verzoekers wijzen ook op de veiligheidssituatie in Bogota waar een belangrijk risico op terrorisme heerst zoals beschreven in het *USA Colombian 2019 criminal & safety Report*. Deze stad kan dus geen intern vluchtalternatief vormen. Het blindelings geweld van de paramilitaire organisaties in het hele land kan iedereen treffen. Verzoekers verwijzen naar het rapport "*Autodefensas Gaitanistas de Colombia, una amenaza latente en Colombia*" van de Universidad Nacional de Colombia van oktober 2020, hierin wordt ook gesteld dat deze groepering meer grondgebied heeft ingenomen in het oostelijke deel van het land waarvan het departement Meta deel uitmaakt. Verzoekers verwijzen ook naar het internetartikel "*Tres municipios de Meta en alto riesgo por masiva presencia de grupos armados*" van verdadabierte.com van oktober 2020 waaruit blijkt dat de actie van de "*Unidad de Restitución de Tierras Despojadas por la Violencia*" niet significant vordert en dat een aantal uitspraken niet effectief verwezenlijkt kan worden. Verzoekers benadrukken dat de gemeente Puerto Lopez die in dit artikel genoemd wordt, haar grondgebied heeft samen met de gemeenten San Martin en San Carlos de Guaroa.

Samenvattend menen verzoekers dat hen de vluchtelingenstatus moet worden toegekend, minstens de subsidiaire beschermingsstatus en dat in subsidiaire orde de beslissingen vernietigd moeten worden.

2.2. Bij het verzoekschrift voegen verzoekers volgend stuk:

- Nansen Nota – 2018/03 "*Evaluation de la preuve en matière d'asile: l'actualité depuis l'arrêt Singh et autres c. Belgique* » van M. Claes.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

Verzoekers voeren de schending aan van artikel 1, D van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Dit artikel heeft echter betrekking op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen en heeft geen betrekking op verzoekers. Het enig middel is, wat de aangevoerde schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissingen

2.3.4.1. In de tweede en de derde bestreden beslissing wordt verwezen naar de motieven van de bestreden beslissing genomen in hoofde van verzoekster.

In de bestreden beslissing die werd genomen in hoofde van verzoekster wordt vastgesteld dat zij er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken, om volgende redenen: (i) verzoekster ontvluchtte Colombia na twee bedreigingen, een dreigtelefoontje en een tekstbericht: na deze gebeurtenissen bleven verzoekster en haar gezin nog zeer lang in het land, van 15 augustus tot 19 november 2019, terwijl ze allen reeds over een internationaal paspoort beschikten, de uitleg die verzoekers voor het talmen geven, kan maar weinig overtuigen (ii) deze bedreigingen hadden kennelijk weinig impact op hun dagdagelijks leven, verzoekster werkte nog anderhalve maand verder, haar man ging nog naar de gemeenteraad eind augustus, haar stiefzoon stopte met werken en bleef binnen maar postte in die periode tal van foto's op zijn Instagramprofiel van tijdens het werk en al moto crossend met bij één foto daarvan de locatie (iii) verschillende elementen ondergraven de geloofwaardigheid van de bedreigingen zelf: van de hoorzitting kan geen enkel document worden voorgelegd en verzoeksters verklaring hiervoor is weinig aannemelijk (iv) het is bedenkelijk dat de paramilitairen haar pas in augustus 2019 zijn beginnen viseren terwijl verzoekster reeds in juni 2015 een verklaring had afgelegd bij de slachtoffereenheid en waren het werkelijk de paramilitairen van de *gaitanistas* die verzoekster viseerden, dan ging deze groepering hoogstwaarschijnlijk veel sneller en daadkrachtiger optreden, verzoekster maakt daarnaast geen melding van verdere confrontaties of hinder na de vermeende dreigementen van 15 augustus 2019 (v) het doet bijzonder vreemd aan dat haar vader nog in Colombia verblijft, terwijl hij ook een dreigtelefoontje kreeg, dat het schijnbaar niet nodig was om hem mee te nemen maar wel de meerderjarige stiefzoon is niet logisch (vi) verzoeksters geloofwaardigheid wordt ondermijnd door haar verklaringen over haar aangiftes bij het openbaar ministerie en de UNP in Colombia, verzoekster en haar partner leggen verschillende verklaringen af over de aangifte bij het openbaar ministerie en verzoekers partner en stiefzoon hebben geen enkel benul van andere nationale beschermingsinstanties buiten het openbaar ministerie terwijl verzoekster hen geraadpleegd heeft via e-mail en via invulformulieren, bovendien is de timing van de aangifte bij de UNP opmerkelijk en heeft verzoekster geen enkel antwoord vanwege de UNP voorgelegd, terwijl uit de informatie die zich in het dossier bevindt, blijkt dat de UNP verzoekers doorgaans van een degelijke motivering voorziet in het geval van een weigering van bescherming (vii) er wordt opgemerkt dat het niet betwist wordt dat verzoeksters familie in 2002 gronden verloor in San Martin de los Llanos, er kan echter niet worden besloten dat er daarom een actuele vrees bestaan in hoofde van verzoekster of in hoofde van haar gezinsleden: na het verliezen van deze terreinen verhuisde haar familie naar San Carlos de Guaroa op slechts tien minuten van San Martin, waar ze heel haar leven is blijven wonen zonder noemenswaardige problemen, afgezien van de telefonische bedreigingen die niet geloofwaardig worden geacht; verzoeksters vader verblijft nog steeds in Colombia en haar oom woont er ook nog, zij hebben geen noemenswaardige problemen meer gehad, de dochters van deze oom evenmin, nochtans staan hun namen ook vermeld op de voorgelegde e-mail ontvangen van de UNP en kan ervan uitgegaan worden dat zij ook betrokken waren bij het verlies van familiegronden in 2002 (viii) het politiek mandaat van verzoeksters partner als gemeenteraadslid vormt *in se* geen aanleiding tot toekenning van internationale bescherming gezien hij in dit verband geen vrees inroept (ix) de neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet ombuigen (x) inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt geconcludeerd dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van dit artikel. Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.4.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van kunnen nemen en zijn kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken.

Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat

verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoekers vrezen bij een terugkeer naar Colombia verder bedreigd te worden en problemen te ondervinden met paramilitairen, die verzoeksters familie viseren omdat zij een procedure opgestart zijn voor landrestitutie. Dit nadat paramilitairen in 2002 gronden afnamen van haar familie in San Martin de los Llanos.

2.3.5.2. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekers geen enkel stuk hebben ingediend inzake de hoorzitting van eind juli 2019 waarop verzoekster, haar zus, haar vader, haar oom en twee nichten werden opgeroepen om te verschijnen en verklaringen af te leggen inzake de afgenomen gronden (notities persoonlijk onderhoud CGVS verzoekster, p. 9). Deze hoorzitting vormde de start van de beweerde bedreigingen van verzoekster, haar vader en haar oom (*ibidem*, p. 9), zodat mag worden verwacht dat verzoekster in dit verband toch enig begin van bewijs kan voorleggen. Verzoekster verklaarde dat ze werden opgeroepen voor die hoorzitting met een oproepingsbrief en dat het de advocaat was die hen daarover heeft ingelicht (notities persoonlijk onderhoud CGVS verzoekster, p. 16). Bijgevolg lijkt het niet onmogelijk om deze oproepingsbrief via de advocaat te verkrijgen. Verzoekster stelt dat ze de naam van deze advocaat "niet echt" kent, maar bevestigt vervolgens dat de naam van deze advocaat vermeld wordt op document 3 (notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 16). Dit stuk 3 betreft het document dat de advocaat heeft doorgestuurd naar de UNP voor bescherming (notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 11). Als verzoekster gevraagd wordt om een document over deze hoorzitting te bezorgen, zegt ze dat dit zeer lang zal duren omdat contact met haar vader en haar oom moeilijk is (*ibidem*, p. 17). Dit is echter geen aannemelijke uitleg, gezien verzoekster deze oproeping rechtstreeks aan de advocaat, van wie ze de naam heeft op het door haar voorgelegd document 3, kan vragen. Een advocaat in Colombia zou toch gemakkelijker bereikbaar moeten zijn via telefoon of e-mail dan haar vader of haar oom, die zich soms in plaatsen zonder internetbereik ophouden (notities persoonlijk onderhoud CGVS verzoekster, p. 11). Bovendien heeft verzoekster zelf een beroep gedaan op dezelfde advocaat (*ibidem*, p. 10) om haar te helpen met haar aangifte bij de UNP.

In het verzoekschrift beperkt verzoekster zich ertoe te stellen dat ze geen communicatie heeft met haar advocaat en dat er geen communicatie is met haar oom. Het louter poneren dat er geen communicatie is met de advocaat, terwijl verzoekster bevestigt over de naam van deze advocaat te beschikken, getuigt weinig van een bereidheid tot samenwerking en vormt geen aannemelijke reden voor het niet kunnen voorleggen van de oproeping of enig ander stuk over de hoorzitting van eind juli 2019. Gezien deze hoorzitting aan de basis zou gelegen hebben van de bedreigingen aan het adres van verzoekster en haar vader, ondermijnt dit de geloofwaardigheid van de bedreigingen.

2.3.5.3. De Raad volgt de commissaris-generaal waar deze stelt dat het bedenkelijk is dat de paramilitairen verzoekster pas in augustus 2019 zouden beginnen viseren zijn opdat ze zich zou terugtrekken uit de procedure: *"Afgezien daarvan is het bedenkelijk dat de paramilitairen u pas in augustus 2019 zouden beginnen viseren en dit opdat u zich zou terugtrekken uit de procedure om de familiegronden terug te krijgen (CGVS, p.9). Uit uw verklaringen blijkt immers dat u daartoe reeds in juni 2015 een verklaring had afgelegd bij de Slachtoffereenheid en dat dat het startschot was om tot de uiteindelijke landrestitutie te geraken (CGVS, p.9, 14). Indien deze paramilitaire groep er effectief op gebrand is dat u deze procedure zou staken, dan zouden zij naar alle logica direct actie ondernomen hebben en geen vier jaar wachten alvorens u een eerste maal te benaderen. In dezelfde trant is het weinig aannemelijk dat zij na de hoorzitting in 2019 – zo deze al werkelijk heeft plaatsgevonden (zie supra) – u pas na 20 dagen zouden aanspreken, en dit eenvoudigweg via één dreigtelefoontje en één sms. U lijkt namelijk te suggereren dat het de paramilitairen van de gaitanistas zijn die hun pijlen op u gericht hebben (CGVS, p.18); een geduchte, gewapende groepering die ver in het verleden teruggaat en over een groot deel van Colombia actief is (zie COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli*

2020, pp.21-22, beschikbaar via https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf). Had een groep van dergelijk kaliber u echt in het vizier, dan gingen zij hoogstwaarschijnlijk veel sneller en veel daadkrachtiger opgetreden hebben.”

Verzoekers geven in het verzoekschrift een uitleg over de *Gaitanistas* en leggen uit dat de regering enkel dacht aan vrede met de FARC-guerillastrijders en de *Gaitanistas* aan de zijlijn liet staan, waardoor deze sterker en meer georganiseerd werden. Dit vormt echter geen uitleg waarom, zo het werkelijk de *Gaitanistas* zouden zijn die verzoekster en haar familie bedreigen, deze niet veel sneller en daadkrachtiger zouden zijn opgetreden. De Raad sluit zich hierbij aan.

In dit verband merkt de Commissaris-generaal ook het volgende op: “*Hierbij kan worden toegevoegd dat geen enkele melding meer maakt van verdere confrontaties of hinder na de vermeende dreigementen op 15 augustus 2019 (CGVS, p.9-11). Ook verklaarde u dat de procedure voor de teruggave van het land momenteel nog steeds lopende is (CGVS, p.15). Daaruit volgt dat u de eisen van de paramilitairen om deze stop te zetten dus eigenlijk nooit ingewilligd heeft, een gegeven waarmee zij allicht geen genoegen mee genomen zouden hebben. Dat deze groepering dan toch u en uw gezin ongemoeid liet tijdens de drie maanden dat jullie nog in Colombia verbleven, doet opnieuw de wenkbrauwen fronsen.*”

De Raad sluit zich erbij aan dat het opmerkelijk is dat zo'n gevreesde groepering na één maal te hebben bedreigd via telefoon en sms, vervolgens niets meer onderneemt, dit terwijl verzoekster nog anderhalve maand aan het werk bleef (notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 11).

2.3.5.4. Verzoekster legt documenten voor inzake de klacht bij de UNP (Unidad Nacional de Protección) (administratief dossier, map met documenten, stukken 4 en 5). Op 29 augustus 2019 ontving de advocaat van verzoekster een e-mail van de UNP waarin stond welke invulformulieren en gegevens ze nodig hadden, om over te kunnen gaan tot een risicoanalyse. Pas op 8 oktober 2019 maakte verzoekster de gevraagde informatie over. Verzoekster legt echter geen verdere stukken inzake deze demarche bij de UNP over, terwijl uit informatie die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de UNP doorgaans een degelijke motivering voorziet in het geval van een weigering tot bescherming. Verzoekster had dus een antwoord van de UNP kunnen voorleggen, *quod non*. Daarnaast blijkt dat verzoekster enkel het antwoord heeft gekregen voor haar vader, dat ze zich dit antwoord niet zo goed meer herinnert maar dat ze weet dat de UNP hem een telefoon heeft gegeven (notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 21). Verzoekster stelt dat ze daarna van telefoonnummer is veranderd en dat ze zelf de UNP niet meer heeft gecontacteerd en dat “*het geven van een telefoon geen bescherming*” is voor haar. Het is echter weinig aannemelijk dat verzoekster zelf de UNP niet meer heeft gecontacteerd, gezien het belang van de gevraagde bescherming voor verzoekster en haar familie. Het is niet uit te sluiten dat verzoekster mogelijk wel een antwoord heeft gekregen van de UNP maar dit niet voorlegt.

2.3.5.5. In het verzoekschrift gaan verzoekers vervolgens nog in op enkele motieven van de bestreden beslissingen.

Inzake de periode van drie maanden die is verstreken tussen de bedreigingen en het verlaten van Colombia, herhalen verzoekers hun verklaringen afgelegd voor het Commissariaat-generaal: zij vermelden dat ze niet genoeg geld hadden, dat ze hun wagen en motorfietsen moesten verkopen en dat ze de ontslagpremie van verzoekster nodig hadden. Door het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen, kunnen verzoekers de motieven die steunen op deze verklaringen echter niet in een ander daglicht stellen.

Inzake de omstandigheid dat verzoekster nog anderhalve maand gewerkt heeft, beperken verzoekers zich evenzeer tot het herhalen van hun verklaringen: de dochter werd van school gehaald, de (stief)zoon stopte onmiddellijk met werken, iemand moest in de basisbehoeften van het gezin voorzien. De loutere opmerking dat verzoekster in de basisbehoeften van het gezin moest voorzien, doet geen afbreuk aan het motief dat de bedreigingen kennelijk weinig impact hadden op haar dagdagelijks leven.

Over het motief in de bestreden beslissingen dat hun spaargeld toevallig was opgebruikt op het moment van de beslissing om te vluchten, vullen verzoekers aan dat dit was opgebruikt omdat ze een auto kochten toen hun reis naar de Verenigde Staten niet doorging, daar was het geld naartoe gegaan en daarom moesten ze de auto verkopen. Het geven van een uitleg *post factum* van waar het spaargeld naartoe is gegaan, doet hieraan geen afbreuk.

Inzake de posts op het instagramprofiel van tweede verzoeker, herhalen verzoekers wat tweede verzoeker als uitleg gaf tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal. De Raad herhaalt dat het louter herhalen van een reeds tijdens het gehoor gegeven uitleg, niet van aard is om het motief hieromtrent te ontkrachten.

De commissaris-generaal merkt op dat het bijzonder vreemd is dat verzoeksters vader nog steeds in Colombia verblijft terwijl hij ook een dreigtelefoontje ontvangen heeft, maar dat het schijnbaar niet nodig was om hem mee te nemen naar België. Dat dan wel de meerderjarige (stief)zoon van verzoekster en tweede verzoeker is meegereisd, kadert volgens de commissaris-generaal niet in een logisch geheel. Hiertegen brengen verzoekers in het verzoekschrift aan dat ze niet de financiële middelen hadden om de vader te laten meereizen en dat het een zeer moeilijke beslissing was voor de vader om te vluchten en zich te verbergen van de ene plaats naar de andere. Dat de meerderjarige (stief)zoon met hen meegekomen is, wordt volgens verzoekers verklaard door het feit dat verzoekster hem beschouwt als haar zoon en dat hij bij hen inwoonde. In dit verband merkt de Raad op dat verzoekers hiermee bevestigen wat zij reeds verklaard hebben, namelijk dat verzoeksters vader niet veilig is in Colombia, dat zijn leven niet stabiel is en dat hij van de ene kant naar de andere moet verhuizen (notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 11). De Raad bevestigt de vaststelling dat het opmerkelijk is dat het gezin ervoor gekozen heeft, gezien de beperkte financiële middelen, om tweede verzoeker, hun meerderjarige zoon, mee te nemen naar België en niet de vader van verzoekster die ook een dreigtelefoontje gekregen had.

2.3.5.6. Uit het voorgaande blijkt reeds op voldoende wijze dat de verklaringen van verzoekers inzake de hoorzitting van eind juli 2019 en de daaruit volgende bedreigingen, ongeloofwaardig zijn.

2.3.5.7. In het verzoekschrift geven verzoekers een theoretische uiteenzetting over de bewijswaarde van documenten, verwijzen ze naar het arrest M.M. van het Hof van Justitie en stellen dat de verwerende partij de documenten afwijst omwille van elementen die geen invloed hebben op de waarde van de documenten. Er wordt niet concreet uitgelegd waarom ze niet geloofwaardig zijn, het betreft slechts een loutere bewering zonder motivatie. Verzoekers verwijzen naar de nota "*Evaluation de la preuve en matière d'asile: l'actualité depuis l'arrêt Singh et autres c. Belgique*" van M. Claes, Nansen Note-2018/03, die ze bij het verzoekschrift voegen (stuk 2). Ze verwijzen ook naar het voordeel van de twijfel. Verzoekers stellen dat er sprake is van een beoordelingsfout door de documenten niet te beschouwen als een ernstige aanwijzing voor de gegronde vrees om opnieuw vervolgd te worden of ernstige inbreuken te lijden.

2.3.5.7.1. De Raad wijst erop dat in de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie heeft gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn, dat handelt over de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1 van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, "*indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker*" (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling

van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties.

De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.5.7.2. Verzoekers leggen hun paspoorten neer. Deze bevestigen hun identiteit, nationaliteit en reisweg, die echter niet ter discussie staan. De notariële akte van samenleven bevestigt dat verzoekster en eerste verzoeker in Colombia samenleefden.

De schermopnames van de dreigberichten hebben geen wezenlijke bewijswaarde, gezien de manipuleerbaarheid ervan en het feit dat iedereen in de mogelijkheid verkeert om zo'n tekstbericht te fabriceren, zodat de herkomst ervan niet kan worden nagegaan.

De CD-rom met de geluidsopname van het dreigtelefoontje is onleesbaar maar daarbij komt dat ook dit manipuleerbaar is, zodat dit evenmin een begin van bewijs vormt.

De aangifte bij het openbaar ministerie (Fiscalia) van 16 augustus 2019 toont aan dat verzoekster klacht is gaan neerleggen. Deze klacht steunt op haar verklaringen, dit vormt geen bewijs dat wat in de klacht vermeld staat, werkelijk gebeurd is. Dit zou wel het geval zijn mocht dit document ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, maar uit wat hierboven gesteld wordt is reeds gebleken dat verzoekster niet aannemelijk kan maken dat de hoorzitting eind juli 2019 en de daaropvolgende bedreigingen, effectief hebben plaatsgevonden.

Inzake de documenten die betrekking hebben op de vraag aan het UNP (Unidad Nacional de Protección) voor bescherming, met name de e-mail van de UNP van 29 augustus 2019 ontvangen via de advocaat, een folder met beschermingsmaatregelen van de UNP, de invulformulieren van de UNP naar de UNP teruggestuurd op 8 oktober 2019 en de e-mail van de gemeente aan de UNP van 8 oktober 2019 wordt het volgende opgemerkt. Hierboven werd reeds gesteld dat niet betwist wordt dat verzoekster bescherming heeft aangevraagd, dat ze hiervoor eerst de hulp van een advocaat en vervolgens de hulp van de gemeente heeft ingeschakeld (notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 10), maar dat het niet aannemelijk is dat ze geen antwoord ontvangen heeft. Uit het document "Responses to Information Requests" van de *Immigration and Refugee Board of Canada* van 6 april 2016 dat zich in het administratief dossier bevindt (administratief dossier, stuk 7, map met Landeninformatie, stuk 2), blijkt immers dat er een gemotiveerd antwoord komt indien bescherming geweigerd wordt: "De website vermeldt verder dat een geschreven beslissing wordt opgestuurd naar de betrokkene om hem of haar te informeren of de aanvraag is geweigerd of toegestaan, en van de beschermingsmaatregelen die worden toegepast" (eigen vertaling). Het geven van een antwoord duurt ongeveer drie maanden en indien de betrokkene niet akkoord gaat, kan hij of zij een klacht indienen via de website van de UNP. De Raad merkt op dat de aanvraag tot bescherming werd ingediend op 8 oktober 2019 en dat verzoekers Colombia verlieten op 19 november 2019, zodat ook de mogelijkheid bestaat dat verzoekers het antwoord van de UNP niet hebben afgewacht. Intussen zal de gemeente of de advocaat het antwoord ontvangen hebben, en het ondermijnt de geloofwaardigheid van verzoekers dat ze dit antwoord niet voorleggen.

De documenten van de slachtoffereenheid (Unidad para las Víctimas), namelijk de invulformulieren van 9 juni 2015, een uittreksel uit de registers van de slachtoffereenheid en twee resoluties van de

slachtoffereenheid van 5 februari 2015 en 24 november 2015, bevestigen dat verzoekster daar een procedure gestart is, dat ze er een getuigenis heeft afgelegd en dat ze er geregistreerd staat. Er wordt niet betwist dat verzoekster geregistreerd staat in de registers van de slachtoffereenheid. Deze registratie in 2015 is echter niet van aard om afbreuk te doen aan de ongeloofwaardigheid van de hoorzitting eind juli 2019 in verband met de restitutie van de gronden en de daaruit volgende bedreigingen.

Uit deze analyse van de documenten die verzoekers voorleggen, blijkt dat deze de ongeloofwaardigheid van hun verklaringen inzake de hoorzitting eind juli 2019 in verband met de restitutie van de gronden en de daaruit volgende bedreigingen niet kunnen rechtzetten.

2.3.5.7.3. Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden gegund aan verzoekster.

2.3.5.8. Waar verzoekers ten slotte in het verzoekschrift verwijzen naar “*het profiel van verzoekende partijen, een jonge vrouw die werd onderzocht door een criminele band*”, wordt opgemerkt dat verzoekster, die de leeftijd van 31 jaar had toen ze Colombia verliet, doorheen haar relaas nergens melding heeft gemaakt van problemen die zij als vrouw zou hebben ondervonden met een bende. De Raad herinnert er evenwel aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker onder een bepaald profiel valt, op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen. De beoordeling van het risico is immers afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak. Het is aan verzoekster om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat zij omwille van een bepaald profiel, *in casu* dat van een jonge vrouw die problemen heeft met een bende, dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Colombia. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat zij zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Colombia. Aangezien de beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij, mag van verzoekster worden verwacht dat zij concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat zij persoonlijk omwille van haar profiel dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar Colombia. Verzoekers blijven evenwel in gebreke om het door verzoekster aangehaalde risico omwille van haar profiel als jonge vrouw die problemen heeft met een bende, individueel en *in concreto* aannemelijk te maken.

2.3.5.9. De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers bij terugkeer naar Colombia zouden worden vervolgd of gevisieerd.

Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Uit de informatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing blijkt dat de situatie in Colombia grondig is gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular* (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de

onderhandelingen voor het vredesproces met de *Ejército de liberación nacional* (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met de ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er nog steeds confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals de ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid.

Gelet op de beschikbare landeninformatie wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde departementen. Zowel uit de *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van UNHCR van september 2015, als de COI Focus *“République de Colombia: Situation sécuritaire”* van 7 juni 2018 en de COI Focussen *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 13 november 2019 en van 27 juli 2020, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

In de bestreden beslissing zet de verwerende partij het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met

gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.”

Verzoekers verwijzen in het verzoekschrift naar de algemene veiligheidssituatie in Colombia en citeren uit *“Colombia begins 2021 with alarming records of violence”* van Wola.org van 4 februari 2021, M. Smith *“Colombia’s security crisis deals another blow to its oil industry”* van 22 september 2020, het *USA Colombian 2019 criminal & safety Report*, *“Autodefensas Gaitanistas de Colombia, una amenaza latente en Colombia”* van de Universidad Nacional de Colombia van oktober 2020, *“Tres municipios de Meta en alto riesgo por masiva presencia de grupos armados”* van verdadabierte.com van oktober 2020 maar hiermee tonen zij niet aan dat bovenstaande analyse van de commissaris-generaal niet langer actueel of correct zou zijn. De drie gemeentes vermeld in dit laatste artikel betreffen Puerto Lopez, Puerto Gaitan en Cabuyaro. Dit betreft niet de gemeente waar verzoekers woonden, San Carlos de Guaroa in het departement Meta. Verzoekers verduidelijken dat de gemeente Puerto Lopez haar grondgebied heeft samen met de gemeentes San Martin en San Carlos de Guaroa. De Raad verwijst naar hetgeen hieronder gesteld wordt inzake de aanwezigheid van gewapende groeperingen in het departement Meta.

2.3.6.2. Gelet op de verklaringen van verzoekers betreffende hun herkomst uit Colombia, dient de veiligheidssituatie in San Carlos de Guaroa in het departement Meta, te worden beoordeeld.

Verzoekers betogen dat in het departement Meta, waar zij verbleven voor hun vertrek uit Colombia, eveneens sprake is van een gewapend conflict.

Uit de COI Focus van 27 juli 2020 blijkt dat daar *“battles”* plaatsvinden, waarbij op p. 23 kan worden gelezen: *“De geweldsincidenten in de categorie battles vallen uitsluitend binnen de subcategorie armed clashes. Het gaat hier bijna alleen om gerichte aanvallen van de gewapende groeperingen onderling of tegen de ordediensten of militairen. Op 17 juni 2020 doodden bijvoorbeeld dissidenten van de FARC-EP zes soldaten en verwondden er acht tijdens een operatie van de militairen tegen de rebellen in de gemeente La Macarena (Meta).”*

De Raad besluit, gelet op deze informatie, voorzichtigheidshalve aan te nemen dat er in het departement Meta wel degelijk sprake is van een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Het gegeven dat de Raad aanneemt dat er ook in het departement Meta sprake is van een gewapend conflict tussen strijdende partijen, waaronder dissidenten van de FARC-EP, impliceert niet *ipso facto* dat dit gewapend conflict ook gepaard gaat met willekeurig geweld, dit wil zeggen geweld dat burgers zonder onderscheid raakt, zonder dat zij specifiek worden gevisieerd.

Cedoca maakt voor de COI Focus gebruik van het Monitor-informatiesysteem van UNOCHA Colombia, dat een interactieve website en database is die gewelddadige incidenten in Colombia rapporteert.

Uit de COI Focus van november 2019 blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 een aantal van 72 incidenten van algemeen geweld (incidenten waarbij burgers als levend schild worden gebruikt tijdens gewapend geweld, burgers die gewond raken of omkomen tijdens gewapende confrontaties en burgers die de dood vinden tijdens bloedbaden) werden geregistreerd met 458 burgerslachtoffers. Bij vier incidenten waar burgers als levend schild worden gebruikt tijdens gewapend geweld vallen 294 slachtoffers. Monitor registreert verder 92 slachtoffers van 28 bloedbaden. Ten slotte raken 53 personen gewond tijdens 37 incidenten van gewapend conflict en vallen negentien burgerdoden bij negen incidenten van gewapend conflict (p. 20 en 60).

In de COI Focus van juli 2020 wordt vermeld: *“Wanneer de doelgerichte incidenten van geweld tegen specifieke burgers (de categorieën doelgerichte moorden, verwondingen/doden van personen onder bescherming etc.) achterwege gelaten worden en enkel gekeken wordt naar burgers die het slachtoffer worden van incidenten van algemeen geweld (de volgende drie categorieën: incidenten waarbij burgers als levend schild gebruikt worden tijdens gewapend geweld, burgers die gewond raken of omkomen tijdens gewapende confrontaties en burgers die de dood vinden tijdens bloedbaden) registreert Monitor in totaal 26 incidenten tussen 1 december 2019 en 1 juni 2020. Hierbij worden 1.631 slachtoffers geregistreerd, waaronder één burgerdode tijdens gevechten, vijftien bloedbaden (drie of meer moorden tegelijk), met 1.315 slachtoffers (afectados) en acht gewapende incidenten waarbij 315 burgers betrokken waren.”*

Deze aantallen van respectievelijk 458 en 1.631 burgerslachtoffers ten gevolge van algemeen, d.i. willekeurig, geweld in Colombia blijven inderdaad beperkt in verhouding tot het totale bevolkingsaantal van het land, dat in 2020 bijna 51 miljoen personen bedraagt. Het geweld dat in het kader van het gewapend conflict in Colombia wordt gebruikt, resulteert aldus niet in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd.

Er blijkt thans dan ook niet dat er in het departement Meta *in casu* sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar dat departement louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 35).

Waar de COI Focus melding maakt van afpersingspraktijken vanwege gewapende groeperingen ten aanzien van boeren in het departement Meta (p. 44), merkt de Raad op dat dit in wezen crimineel geweld betreft dat, ten eerste, niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, wel in de illegale activiteiten van gewapende groeperingen, en ten tweede, doelgericht van aard is en niet willekeurig.

Verder blijkt dat in het departement Meta de meeste moorden op ex-FARC strijders plaatsvinden en dat deze voormalige strijders ook een verhoogd risico lopen op rekrutering door illegale gewapende groepen (p. 23). Het betreft hier wederom doelgericht geweld dat specifiek ex-FARC strijders viseert en dus niet van willekeurig van aard is.

Alleszins blijkt uit de COI Focus van juli 2020 dat er voor het departement Meta in de periode 1 december 2019 tot 1 juni 2020 geen slachtoffers van ontheemding werden geregistreerd, wat een ernstige indicatie vormt dat het geweld en de levensomstandigheden in het departement Meta niet van die aard zijn dat deze leiden tot interne verplaatsingen of gedwongen ontheemding (p. 38).

Dat er gewapende groeperingen aanwezig en actief zijn in het departement Meta en dat er gewapende confrontaties zijn, wordt niet betwist. De Raad besluit evenwel dat, rekening houdend met de aard en de schaal ervan, het geweld ten gevolge van het gewapend conflict in het departement Meta niet dermate hoog is dat een loutere aanwezigheid aldaar een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger met zich brengt.

Evenmin brengen verzoekers persoonlijke omstandigheden aan die – waar wordt aangenomen dat de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het departement Meta een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon – in hun hoofde het risico om slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39).

Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat er in hun geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst, *in casu* het departement Meta in Colombia, een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers uitvoerig door het CGVS werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier. Er is geen sprake van een manifeste beoordelingsfout of van machtsoverschrijding.

2.3.9. Waar verzoekers in uiterst ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekers niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet hersteld kan worden, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET